

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 440 | Maig 2025

El metge Gabriel Estapé i Pagès al laboratori

Vols rebre
la revista
a casa?

fes-te soci de
GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Editorial

NIHIL EST ANNIS VELOCIUS (Ovidi, Netamorfosis 10, 520)

“Res no hi ha més veloç que els anys”. Per als qui tenim una certa edat, aquestes asseveracions de la saviesa dels clàssics són d'una evidència aclaparadora. La velocitat del pas del temps em fa reflexionar sobre com estan passant les setmanes, els mesos i els anys en les cruels guerres que pateixen ucraïnesos i palestins. Tot el contrari per als damnificats, per als quals els dies i els mesos tenen una llargada insuportable, sempre tement que un projectil acabi amb les poques esperances que els queden.

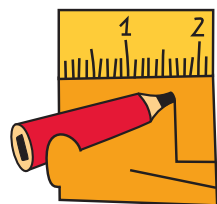
Ara se'ns vol fer creure que és imperatiu fer un gran esforç econòmic col·lectiu (de les classes populars només, és clar) per a la seguretat, rearmant-nos, és a dir, comprant o fabricant màquines de guerra. Aquesta dinàmica ja sabem on ens durà: menys diners destinats a sanitat, serveis socials o educació, però molts més beneficis per als fabricants d'armes, de tancs, d'avions de combat... L'argument dels governs és sòlid: hem de poder defensar-nos de sàtrapes com Putin, mentre aquests mateixos governs fan la vista grossa quan Netanyahu visita la Unió Europea (Hongria).

Davant de tanta hipocresia, ha arribat el moment de recordar els joves nord-americans dels anys seixanta, quan es negaren a anar al Vietnam, o quan a casa nostra, el 2003, vam fer la gran manifestació a Barcelona, de ressò internacional, contra la guerra de l'Iraq, aquella que el Sr. Aznar donava suport amb falsos arguments. Molt em temo que també ara ens volen vendre falsos arguments. Els ciutadans europeus hem d'alçar la veu, tot dient **NO A LA GUERRA I al rearmament!**

A **Gent del Masnou** vam celebrar, el passat diumenge 6 d'abril, l'**assemblea anual de socis**. Teníem afers de certa importància a tractar, com ara aprovar els comptes del 2024, el pressupost per al 2025, la renovació de càrrecs i informar sobre la imminent finalització de les obres de la Sala d'Actes, que també compartirem amb la Fundació La Calàndria.

Gent del Masnou us desitja un bon mes de maig. ✨

El President

FEMflocs
fusteria en general

**fusteries exteriors, mobles a mida,
portes i tarimes
restauració fusteries nobles
dissenys propis personalitzats...**

Polígon Industrial BUvisa
Ptge. Oest, 6J
08329 TEIÀ (Barcelona)
630 462 904 • 937 566 168
femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

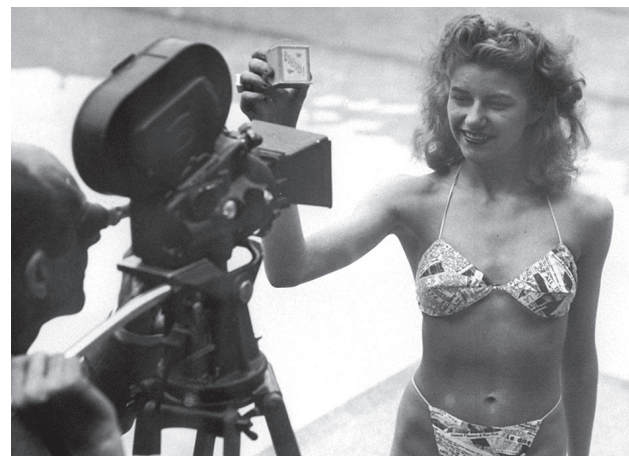
Anècdotes històriques

Albert Vidal

Hi ha tres coses que reben el nom de biquini, amb grafia del diccionari de l'IEC, o si voleu bikini, més popular. Comencem per la primera, la que originà el nom de les altres dues

L'avui independent República de les Illes Marshall en ple oceà Pacífic, està composta per un total de més de 1.100 illes, algunes de les quals no són més que atols, és a dir uns esculls de coralls, o grans roques que emergeixen del mar. El seu nom es deu al navegant britànic John Marshall, qui les explorà junt amb Thomas Gilbert el 1778. Foren pràcticament ignorades fins que el 1864 s'hi instal·laren diverses companyies comercials alemanyes i que el 1885 es conegué com a Nova Guinea Alemanya.

Durant la Primera Guerra Mundial foren ocupades pel Japó i durant la Segona envaïdes pels Estats Units que hi establiren diverses bases navals i aèries.

Micheline Bernardini | foto ALLIANCE/DPA

Un d'aquests esculls és l'anomenat Atol de Bikini, que en llengua local malaiopolinèsia se'n diu *Pikini*, i que ve a significar una cosa així com *esplanada de cocos* (*pik i ni*). Té uns 6 km² i l'1 de juliol de 1946, després de traslladar els seus escassos habitants a una altra illa, els Estats Units feren esclatar sobre la seva superfície la primera prova 'oficial' d'un artefacte nuclear que un any abans ja s'havia experimentat en els bombardejos d'Hiroshima i Nagasaki. Fins a 1958 s'hi feren fins a 23 proves més, entre elles la detonació d'una bomba d'hidrogen el primer de març de 1954, la més gran mai produïda,

BIQUINI

com a part de l'operació anomenada *Castle Bravo*, i que provocà una enorme contaminació radioactiva en tota la zona. L'agost del 2010 s'introduí a la llista de la UNESCO com a patrimoni de la humanitat.

La casualitat volgué que pel 6 de juliol de 1946, cinc dies després de la primera prova, s'hagués programat una desfilada de models a l'hotel Melitor de París en el qual el dissenyador Louis Réard havia de presentar el vestit de bany de dues peces més petit del món, confeccionat amb només 76 cm² de roba, que deixava al descobert el llombrígol i bona part de les natges. En aquell moment, els diaris anaven plens del tema nuclear i Réard, conscient que la seva novetat provocaria un escàndol i que també seria una 'bomba' batejà la seva creació amb el nom de l'atol, bikini. I fins ara. La model que el mostrà en públic fou Micheline Bernardini, una stripper de 19 anys, l'única que s'atreu a fer-ho.

Temps després, el 1953, obria en plena Diagonal de Barcelona una nova sala de festes que pretenia ser la més moderna i versàtil de la ciutat. Disposava d'un gran i ben equipat espai per ballar –el que s'acabaria anomenant discoteca- i on es programaven els *Dimecres'n'Roll* amb grups emergents i gran festa des de quarts de tres de la matinada, una còmoda i agradable terrassa, el primer minigolf urbà i un ben assortit bar i restaurant. Els propietaris, d'origen belga, van posar al lloc el nom de Bikini, ja que pretenia ser una 'bomba' dins les nits ciutadanes.

Aviat va destacar l'exquisidesa dels seus emparedats, entre els quals n'hi havia un de preferit per la clientela, el *croque-monsieur* francès, un sandvitx de pernil i formatge gratinat entre llesques de pa de motlle. Però el règim polític d'aleshores no permetia els noms estrangers, de manera que li van dir, senzillament, 'l'entrepà de la casa'. El seu èxit fou fulminant i la gent començà a demanar arreu 'un entrepà com el de Bikini'. I a força de dir-ho una vegada i una altra se simplificà i consolidà el nom que ens ha arribat fins avui, catalanitzat més endavant com biquini, denominació que només té a Catalunya, ja que a la resta de l'estat es coneix com a *mixto*. ✨

Bústia oberta

ARBRES

Si bé és lloable la iniciativa de reemplaçar alguns exemplars d'arbres morts al Parc Vallmora; s'hauria d'anar amb compte amb el seu manteniment, tenint presents les condicions pròpies i naturals de les espècies, a l'hora de ser trasplantades. Hem observat greus lesions als troncs joves, produïdes per l'excés de cura a mantenir les feixes netes de males herbes. Hom descuida protegir, degudament, les encara reduïdes soques d'avellaners

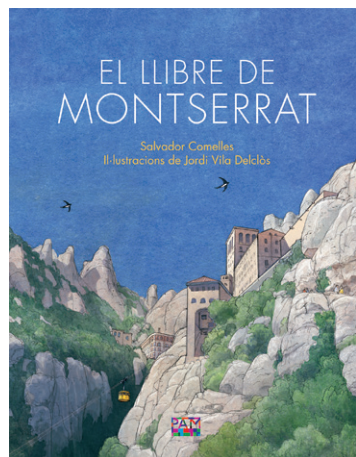
o altres plançons, quan passa la desbrossadora mecànica i arrenca l'encara delicada escorça, dificultant el natural creixement o fins i tot, provocant l'assecament, per la progressiva pèrdua de saba. Un altre aspecte molt preocupant, és el dels pins més enlairats del bosquet, que corren greu perill a causa d'un grup de la mateixa espècie, que són al voral de la C-32; es veuen curulls de nius de la mortal eruga processionària. Doncs bé, ja han començat a envair els pins més propers i vells del Parc.

També hi ha uns aurons argentats, moribunds des de fa anys, per paràsits blanquinosos que els asseca. No és possible tractar-los amb un insecticida apropiat? Qui ha de tenir cura de la bona salut d'aquest recinte natural d'esbarjo municipal, dins el consistori? No val delegar responsabilitats a tercers! Els regidors gaudeixen d'uns generosos sous que se'ls han de guanyar, complint amb la voluntària responsabilitat adquirida amb el càrrec.

Àngel Zamora i Gracia

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol El llibre de Montserrat

Autor Salvador Comelles

Il·lustracions Jordi Vila Delclòs

Editorial PAM (Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

Lloc i any d'edició Barcelona, 2024

Pàgs. 45

La commemoració, aquest 2025, del mil·lenari de la fundació del monestir de Montserrat ens comença a deparar bones sorpreses: concerts, exposicions, llibres... Entre aquestes sorpreses, bé n'hi havia d'haver algunes d'adreçades a infants i joves, com és el cas de l'àlbum, escrit per Salvador Comelles i il·lustrat per Jordi Vila Delclòs, titulat *El llibre de Montserrat*.

Es tracta d'un volum molt ben editat, amb una quinzena d'il·lustracions i gairebé una quarantena de fotografies, que és una bona aproximació a Montserrat, sobretot per a infants i joves, però que als grans també ens resulta ben llegidor. L'autor dels textos ha triat la segona persona («Si vius a Catalunya», «Si ho mires en un mapa», «En el museu també hi podràs veure»...) per apropar-los als joves lectors i donar-hi un toc més planer, més d'amics gosaria dir. A més els aspectes destacats del monestir i del massís també estan clarament pensats per als joves, i per a les famílies diria jo, perquè les visites familiars són molt habituals a Montserrat (a més de les turístiques, és clar, ja que el nombre de visitants supera els dos milions l'any -p. 17-). En són bons exemples,

les set pàgines dedicades a l'escolania (el reportatge més extens) (p. 18-24); la llegenda triada (la del Cavall Bernat, sense cap referència al possible origen fàl·lic del nom) (p. 28-31); les anècdotes explicades per persones amb noms i cognoms (els cognoms a la pàgina de crèdits) (p. 42-44); les excursions proposades (p. 38-41); les propostes lúdiques: cinc endevinalles (p. 37), un joc amb quadres del Museu de Montserrat (p. 34-36), o la recepta de coca de Montserrat per fer en família (p. 32-33).

Una aproximació a Montserrat feta amb rigor, ben documentada, que permetrà als joves lectors aproximar-se a la història del Montserrat i, indirectament, a la de Catalunya: la geografia i geologia de la muntanya (p. 8-9); l'Abat Oliba, que el va fundar l'any 1025 (p. 15); sant Benet i la seva *Regla per als monjos* (p. 13); la guerra del francès (1808-1814), que tan devastadora va ser per al monestir i per a la seva important biblioteca (p. 14 i 17); la Guerra Civil i la dictadura franquista (p. 17 i 43). Textos fets amb pinzellades breus, que conviden a saber-ne més i a la qual cosa poden ajudar la mitja dotzena de codis QR, que s'hi han inclòs i que amplien informacions diverses.

Opinió

ANACRONISME BÍBLIC

Joan Camps Ortiz

Sodalitium Christianae Vitae és la branca de l'Església que el Vaticà ha decidit dissoldre per ser una secta ultracatòlica fundada el 1971 al Perú per Luís Fernando Figari i reconeguda canònicament el 1997 durant el papat de Karol Józef Wojtyła.

Figari fou fundador també d'altres organitzacions religioses com el Moviment de Vida Cristiana i les Serves del Pla de Déu amb un historial d'abusos físics, psicològics i sexuals involucrant menors d'edat. Indicis que en l'any 2024 van promoure la seva expulsió de Sodalitium Christianae Vitae amb l'aprovació ferma del papa Francesc, requisant els seus béns personals com a provisió d'haver de compensar les víctimes dels abusos on destacaven el sadisme i les pràctiques sectàries a la vegada que es destapava l'entramat mafiós de blanqueig monetari de quasi un miler de milions de dòlars.

No ha estat fàcil la dissolució de Sodalitium Christianae, una organització amb forta presència a Amèrica Llatina i als Estats Units, amb més de 20.000 membres. Els seus líders han estat acusats de manipular i sotmetre els seus seguidors, i de mantenir una estructura elitista i ultraconservadora. Però la malaltia del papa Francesc i la seva gravetat, ha mantingut el procés pendent de la signatura del pontífex que, en cas d'haver abdicat o mort, la dissolució oficial no s'hagués pogut

executar, marcant un entorpiment de la sentència i el retard indefinit de la seva execució.

La investigació ha sigut dirigida pel prelat català Jordi Bertomeu, originari de Tortosa, anomenat investigador especial del papa Francesc. Conegut per la seva tasca en missions delicades dins de l'Església catòlica, Bertomeu ha estat clau en la dissolució de Sodalitium Christianae Vitae que actuava com una organització criminal sota el paraigua de l'Església catòlica.

Un cas més que ha mostrat la fragilitat de l'Estat Vaticà davant de les màfies del conservadorisme clerical infiltrades en els estaments de poder que des de la mort de Joan XXIII fins a l'arribada del papa Francesc han tingut mig segle per ancorar-se en el folklore cultural de processons, pelegrinatges i taumatúrgia bíblica abusiva de la ignorància dels creients, allunyant-los de la sublimació que mereix la intel·ligència humana. Una evidència més de la necessitat de reformes més profundes per a prevenir i abordar la recuperació del temps perdut en no tenir la valentia de conciliar el credo amb la ciència. En voler mantenir inamovible el conclave d'homes solters, castrats voluntàriament per poder aspirar a ser elegits dignes successors del papa Francesc, s'estan quedant com llast del masclisme que es nega procrear, mantenint l'esclavatge de les dones en el seu grau servil de majordones.

Més que obligar la confessió dels seus parroquians, l'Església catòlica hauria de donar fe dels seus gravíssims crims inquisitorials des de Galileu fins a entrar en la teoria de Darwin i actualitzar-se en la veritat, aportant proves fefaents del seu consagrat creacionisme. Sentim vergonya aliena en assistir als funerals catòlics, on encara es predica la resurrecció de Llàtzer. El pobre home que feia quatre dies que gaudia del cel i va Jesús i el ressuscita. Un insult per la més minsa intel·ligència! ✱

Pep Parés

En aquests temps políticament tan convulsos, escoltar persones raonables és un regal quan el menyspreu i l'insult esdevenen la manera normal de tractar-se els polítics, que van cavant trinxeres perquè l'entesa i l'acord siguin impossibles, fins i tot en els assumptes importants d'interès general.

Llegia un text de Manuela Carmena, jutgessa i exalcaldessa de Madrid, reflexionant sobre la seva etapa a l'Ajuntament. Parlava de *desil·lusió*, deia, "una paraula bonica i en declivi, perquè el més normal d'aquests temps és la decepció, que no només és un terme molt més aspre i violent, sinó que col·loca el pes de la culpa en l'altre. La desil·lusió, en canvi, és personal: es perd quelcom propi, la il·lusió. Es deixa, per tant, de ser il·lús". Manuela Carmena es pintava ella mateixa com una il·lusa envoltada de gent decebuda de tot el que feien els altres.

Tot plegat m'ha fet reflexionar sobre el meu estat de sensibilització social i, per contrast, en l'alegria de les èpoques que em sentia il·lusionat per un futur millor o per un món per fer quan era més jove. Fins i tot recobro espurnes d'aquell esperit quan, amb els amics, cantem cançons de muntanya i joventut amb missatges de fraternitat que ens robaven el cor d'adolescents.

Avui dia tot sembla molt més complicat, i ho és. Daniel Innerarity, el filòsof i assagista basc, ja deia fa cinc anys: "la teoria de la democràcia era pensada per a un món més entenedor, amb una relativa simplicitat social i política. Aquest dèficit teòric es correspon amb una pràctica política que simplifica i empobreix les nostres democràcies. Els nostres sistemes polítics no estan sent capaços de gestionar la creixent complexitat del món i són impotents davant dels qui ofereixen

TEMPS CONVULSOS

una simplificació tranquil·litzadora", tal com ho fa l'extrema dreta.

Diàleg i negociació són les bases de la política democràtica. És la voluntat d'escoltar i ser escoltat, la disposició mútua a escoltar els arguments de l'altre acceptant la possibilitat de ser convençut o de poder negociar-ho. Però avui dia costa de trobar argumentacions ben pensades en les diatribes al Parlament de Catalunya i encara més al d'Espanya, on l'enfrontament visceral és el menjar de cada dia. Un tant per cent elevadíssim del que es diu se'n va cap a l'insult i la utilització de paraules de desqualificació moral, que no tenen cap sentit enmig de la discussió de determinades lleis o projectes de llei. En comptes d'analitzar les propostes amb arguments clars per acceptar-les o no, es tendeix a l'atac personal amb mots com mesquí, superb, fatxenda, traïdor, indigne, dictador, corrupte, estafador, usurpador, mentider, etc. Així, no hi pot haver entesa ni negociació de cap mena. Sap greu que el tarannà d'Aitor Esteban se'n vagi del congrés sense haver creat escola.

Deia el filòsof Josep Ramoneda al seu llibre *Contra la indiferència* que "la democràcia és un delicat enginy dissenyat per evitar l'abús de poder. La democràcia es fonamenta en el principi d'igualtat política, el capitalisme, en el principi que el més fort arrossega. Si no hi ha tensió permanent entre democràcia i capitalisme, és que la democràcia està malalta i tendeix cap a l'autoritarisme, és a dir, quan el govern proposa i el poder econòmic disposa".

Malauradament, avui dia tot s'encarrila cap al poder i la riquesa: més que mai som el que tenim. En Marx deia: el diner és la divinitat visible. I tots coneixem també la frase que diu: el diner és la mesura de totes les coses.

El que passa als Estats Units em recorda situacions nefastes dels anys trenta del segle XX. Hitler no es va sentir fort fins que va tenir al seu costat grans empreses alemanyes com Kodak, Allianz, BMW, Volkswagen, Adidas, Bayer, Dr. Oetker... Totes li van mostrar el seu suport el 20 de febrer de 1933, quan Hitler ja era canceller d'Alemanya. Penso en la foto

Els magnats de Trump

de Trump en la festa de la seva coronació amb alguns dels homes més rics del món darrere seu. Com Hitler, ell també amb somnis expansionistes. Hem de confiar en la resiliència de les institucions americanes perquè corregeixin aquest rumb en les properes eleccions de meitat de mandat. Més que mai, el que passa als Estats Units ens afecta a tots.

Fa 180 anys, Alexis de Tocqueville, després d'un viatge als Estats Units, va escriure *La democràcia a Amèrica*. D'aquesta obra és el següent text: "Veig una munió innumerable d'homes semblants i iguals que giren sense repòs sobre ells mateixos per procurar-se petits i vulgars plaers amb els quals saciar la seva ànima. Cadascun d'ells és estranger al destí de tots els altres: els seus fills i els seus amics formen per a ells tota l'espècie humana." Com diu en Josep Ramoneda, és la dissolució de la democràcia en l'individualisme.

Diàleg i negociació són les bases de la política democràtica. És la voluntat d'escoltar i ser escoltat, la disposició mútua a escoltar els arguments de l'altre acceptant la possibilitat de ser convençut o de poder negociar-ho.

Sembla que els Estats Units comencen a reaccionar amb múltiples manifestacions i l'empara del poder judicial. Ah, bona notícia: la intervenció d'Elon Musk i els seus diners ja no fan guanyar el seu candidat al Tribunal Suprem de Wisconsin! Comença la reacció! Les eleccions de mig mandat seran l'any que ve, quan Trump pot perdre el control del Senat i/o la Cambra de Representants. Europa, espavila!

Hi ha Esperança! ✨

L'Esperança, de Jacques du Broeucq

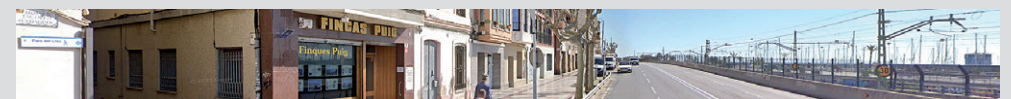

Hitler i els magnats alemanys

API

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdaguer 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@finquespuig.net

Col·legi d'Administradors de Finques de Barcelona-Lleida

JAUME ESTAPÉ I PAGÈS

(El Masnou 1842-1904)

-marí, industrial, dramaturg i cantant d'òpera-

Joan Muray

Aquest polifacètic masnoví, que de jove es va dedicar a la marina, com la majoria de masnovins de la seva època, també es dedicà a la indústria i a la seva veritable vocació, les lletres i la música, com a dramaturg i cantant d'òpera, en la faceta de tenor

Era fill del també mariner! Jaume Estapé i Bertran, i de la seva esposa Rosa Pagès i Colomé. Es va casar amb Eulàlia Pagès i Millet, i tingueren dos fills, el metge Gabriel Estapé i Pagès, i el polític i advocat Santiago Estapé i Pagès.

Vivia a l'aleshores carrer de la Quintana, ara Pere Grau, 2, casa actualment existent, que fa xamfrà al carrer del Dr. Agell, i pel darrere al carrer de Cuba.

De tots els oficis que va fer al llarg de la seva vida, del que n'ha quedat més constància és de la faceta de dramaturg, ja que va deixar un munt d'obres escrites, com ara:

La conquesta de Mejich (1870) • Mon de Monas (1871) • En Pep l'Apotecari (1871) • La carabela Santa Maria (1872) • Després del descobriment (1872) • Vent de boa (1874) • Orgull de rassa o Lo capficament d'un geto (1874) • Lo més tonto a pega (1875) • Lo capità Manaia (1876) • Passos que passen (1876) • ¿Música... terravall! (1877) • No es més que lo Deu vol (1879) • Cupido entre trópich (1880) • Exámen de consciencia (1885) • Al bo Deu l'ajuda (1885) • La vigília de Nadal (1886) • Un matrimoni gelós (1887) • Efectes... d'una Exposició (1889) • Temps perdut (1890) • Núvols d'estiu (1890)

Totes aquestes obres, en català, eren obres d'estil líric i dramàtic italià, festives i intranscendents.

Veiem ara un xic de la biografia dels seus fills, Gabriel i Santiago, ja que ambdós sobresortiren a la seva vida i en les carreres exercides.

El fill gran fou en Gabriel Estapé i Pagès (el Masnou 1873-1924). Va ser metge, carrera que estudià a la Universitat de Barcelona, on es llicencià el 1886, amb un expedient acadèmic brillant. El 1887 va fer el doctorat a Madrid amb la tesi Etiologia y patogenia de la hemorragia cerebral. Posteriorment va ser nomenat professor auxiliar de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona.

Exercí també com a cirurgià a l'Hospital de la Santa Creu, tot i que a la seva consulta privada es dedicà exclusivament a la urologia. Fou també metge titular del Gran Teatre del Liceu.

L'altre fill fou en Santiago Estapé i Pagès (el Masnou 1876 -Barcelona 1936). Va ser un important advocat i polític, que milità a la Lliga Regionalista de Catalunya, i tingué diversos càrrecs en organitzacions i entitats del nostre país. Quant al Masnou, va presidir dues vegades la Societat del Casino, la primera del 1909-1912 i la segona del 1918-1922.

Va comprar, al bell mig del poble, el mas Casas, masia fins aleshores dedicada a la pagesia, reconvertint-la en casa d'estiueig, i posant als pilons que hi havia al costat de la porta del Camí Ral el nom de Mas en un, i Nou en l'altre, ja que es deia que aquest mas era el fundacional del poble.

Fet que no és veritat, ja que el primer document on es té constància d'aquest mas és del 1541², data en què un Botey la va vendre a un Antich. Més tard també seria mas Rogent fins al 1714, i per matrimoni passà a ser mas Casas, al costat de can Malet.

Retrat de Gabriel Estapé i Pagès

Retrat de Santiago Estapé i Pagès

Una família d'activitats ben variades, i que en totes va sobresortir. Des de capitans de la nostra marina, fins a dramaturgs, cantants d'òpera, industrials, metges, advocats i polítics. ✱

El Dr. Estapé i el seu automòbil Peugeot el 1914

Cancell de la casa del carrer Pere Grau, 2, on va viure i morir (aleshores era carrer de la Quintana).

Notes

- 1) No sabem si era capità, ja que a la llista de capitans, d'Estapé n'hi ha cinc que es diuen Jaume, i no hi consta el segon cognom, per la qual cosa tampoc en podem saber el sobrenom o malnom que tenien.
- 2) Quan sabem que hi ha un document del 1055 sobre un Manso Novelli (Mas nou). Mas que sembla que es trobava a la divisòria medieval entre Teià i Alella, al sector de les seixanta escales.

Cròniques d'ultramar

Joan Muray

En aquest llac, el més alt del món navegable, d'una altitud mitjana d'uns 3.812 metres, amb una àrea de 8.300 km2, hi viuen, com ja deia a l'espai dedicat als tampus, una tribu, la dels urus, que en temps de l'imperi Inca, com que no produïen res i d'alguna manera havien de pagar impostos, pagaven amb polls (insectes), que en tenien de sobres.

Són una ètnia indígena que habita sectors del Perú, de Bolívia i fins i tot de Xile. Els més coneguts són que els que habiten les illes surants del llac Titikaqa, que formen un conjunt de 80 illes. Aquestes illes són fetes de totora, una mena de jonc, que es mantenen surant al llac. D'aquestes illes, la que vaig visitar fou la de Suriku.

L'illa Suriku, com la resta d'illes, són fetes de totora, planta que té una llargada d'entre un i tres metres i s'utilitza en construcció de parets, sostres, coberts i fins en mobiliari. I per descomptat, en embarcacions, que naveguen pel llac i a algunes platges peruanes.

A les que hi viuen els urus, tot, absolutament tot, és de totora. El terra, les barraques, les embarcacions, etc., i quan les trepitges tens una sensació estranya, com si estiguessis marejat, ja que el terra es belluga un xic, com ondulant. Són força grans, ja que hi viuen diverses famílies, de les quals vàrem veure la mainada jugant, com en qualsevol indret del món. També hi cuinen, amb foc, que sembla que no pugui ser.

ILLA SURIKU, URUS, AL LLAC TITIQAQA

Hi arribàrem en barca convencional, però ells, els urus, com ja he dit, les utilitzen de totora, tal com fou feta la famosa balsa de l'expedició Kon-Tiki, de l'explorador noruec Thor Heyerdahl, que l'any 1947 feu la travessia per l'oceà Pacífic, des d'Amèrica del Sud fins a les illes polinèsies, per emular les travessies que feren els primers pobladors de les illes del Pacífic.

L'illa Suriku, la que vaig visitar, és una de les moltes que hi ha al llac Titikaqa, fetes de totora, que fan de la següent manera: al fons hi ha un entramat d'arrels de la totora, sobre les quals posen successives capes de totora teixida com si fossin estores, i al damunt totora trossejada com si fos palla. Tot un art. ✱

foto PUBLIC DOMAIN PICTURES en Pixabay

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41
DE TOT PER A LA CUINA
www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964
Vedella • Xai
• Porc • Pollastre
• Embotits
Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU
WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM
SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**
**Jardineria
Eloy Borrallo**
649 700 551

TEMPUS
EL REBOST DEL SENTITS
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 93 178 22 97
@elrebot 7devi
TEMPUS COLLECTION creada pel Rebost dels Sentits

OUS FARCITS

5 RECEPTES EN 1!

COURE ELS 6 OUS EN AIGUA BULLINT 10 MINUTS

- Posa els ous en un pot i cobreix-los d'aigua. Quan comenci a bullir, abaixa el foc i cou-los 10 minuts. Després els treus i els passes per aigua freda per pelar-los.
- Talla'ls per la meitat de llarg i treu-ne el rovell, poses els rovells en un bol i els aixafes, que no quedin grumolls. Guarda les clares en un plat per facir-les.

FARCITS

1. **Salmó**: barreja trossos de salmó amb maionesa (2 ó 3 cullerades) i els rovells i una mica de sal i pebre al gust.
2. **Allioli**: barreja els rovells aixafats amb allioli (2 ó 3 cullerades) fins a que quedi una massa fina. Salpebra al gust.
3. **Raviata**: afegeix als rovells aixafats 2 ó 3 cullerada de maionesa, una de mostassa i la quantitat que vulguis de salsa picant. Saona amb pebre al Gust.
4. **Cúrcuma**: quan barregem els rovells amb les 3 cullerades de maionesa, hi afegim la cúrcuma al gust.
5. **Carbassa**: cou els daus de carbassa (200gr) en aigua bullint (de 15 a 20 minuts). Freda i escorreguda, tritura la carbassa fins a fer-ne puré. Hi afegim les 3 cullerades de maionesa, una de mostassa, si volem, salpebrem i hi integrem els rovells.

- Per omplir els forats de les clares d'ou, podem fer servir una màniga pastissera i decorar-ho amb una mica de julivert fresc.

La cuina de l'Antònia

El cullerot

El maridatge de l'Enric

El Rebost dels Sentits

CASTELL DELS FRARES

DO Terra Alta

Celler Escofet Rosell

Varietat Garnatxa Blanca 100%

Graduació 14 % vol. Preu 8,50 €

Per la recepta dels ous farcits, necessitem un vi molt refrescant i amb bona acidesa per fer baixar un plat tan greixós i suavitzar el nostre paladar, per això hem triat aquesta garnatxa blanca de la DO Terra Alta. El Castell dels Freres del Celler Escofet Rosell. Un vi aromàtic amb notes fines de cítrics i fruits amb os. Tot i ser un vi fresc i amb una bona acidesa en la seva entrada, el que sorprèn i acaba de completar el maridatge és el seu pas per boca glicèric i amb un final tan llarg, gràcies a 3 mesos de criança sobre lies d'aquest fantàstic vi. Per si no fossin suficients els motius per triar aquest vi, aquí ve un dels més atractius, el trobareu a casa nostra per només 8,50 €

Salut i vi. ✨

ENCANTERI

Ja s'enceta la nit
mentre el sol que s'amaga,
retalla l'horitzó.
Lluny, un camí de plata
parteix en dos el mar.
El bosc sembla més gran
i una fressa intensa,
com una remor fonda,
s'escampa pels camins.
Forques de bruixes
retorcen els brancatges.
Ombres de bruixots,
follets o harpies,

oficiants d'antics ritus,
conjuren sota els pins.
Gronxa la boira
filagarses desfetes
i fa olor de basarda
aquesta mitja nit.
Somni, encanteri?
O és potser la natura,
que tota estremida,
li explica rondalles
de por a la nit.

Pepita Castellví i Bona

Història de Catalunya i història de la vila

EL CICLE DE CONFERÈNCIES de Joan Muray

Aquest primer trimestre de 2025 el nostre Vocal de Cultura, Sr. Joan Muray i Rubió ha estat realitzant un Cicle de Conferències i presentacions de llibres de la seva autoria o en els quals hi ha col·laborat.

El mes de gener la presentació va ser en referència als llibres "Nomenclator oficial de toponímia major de Catalunya", "Diccionari dels catalans d'Amèrica" i "Homes del catalanisme. Bases de Manresa", tots ells editats per la Generalitat de Catalunya. Tots aquests llibres compten amb la seva col·laboració.

El mes de febrer la conferència va recordar els tres volums d'"Històries de la Vila...del Masnou", reculls dels articles que havien anat essent publicats, mes rere mes, al Butlletí de Gent del Masnou. Els tres llibres estan ordenats per temàtiques: la vila, els seus carrers i places, els seus costums, la seva marina i els capitans, les diferents guerres, biografies de persones de relleu...

El mes de març l'autor ens va presentar el llibre "La revolta de les gallines. El Masnou de 1880-86". Narra la les trifulgues del darrer terç del segle XIX a

la nostra vila del Masnou, l'època de la decadència de la seva marina de vela; en aquest període de sis anys hi hagué sis consistoris municipals i el processament judicial d'un alcalde; i el problema assenyalat fou la disputa per l'impost local per la venda de gallines al mercat.

Les tres conferències han comptat amb una assistència reduïda, estimem que per ser-ne dues programades en dimecres, entre setmana. La participació de les persones amb preguntes, informacions, dubtes i anècdotes ha estat molt enriquidora, tot i que l'acústica de la sala d'exposicions no feia fàcil l'audició.

En totes les conferències s'ha pogut apreciar l'estima dels assistents per la persona i la feina duta a terme per el Sr. Joan Muray i Rubió. Rebi doncs, el nostre agraïment per la seva tasca continuada d'investigació i divulgació històrica i social de la Vila del Masnou al llarg de tants anys.

Joan, esperem la publicació dels teus nous articles i llibres, per molt de temps! ✨

El català és cultura
El català és integració
El català és oportunitats
El català és feina
El català és... FUTUR

PER LA LLENGUA I LA TERRA,
INDEPENDÈNCIA!

assemblea
El Masnou

Endavant,
sempre endavant!

M. Àngel Molina

Decoració d'interiors
Estucats venecians
Pintura d'interior i exterior
606 077 808

FINQUES
MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

**La seva immobiliària
del Maresme**

93 555 69 03
www.meslloc.com

Sant Miquel 23 - 08320 El Masnou

A L'ÒPERA DE SYDNEY

Joana Bofarull Cervera

Amics, parlar de l'òpera és parlar de la música en majúscules i parlar de l'òpera de Sydney és un regal. He tingut l'oportunitat de viatjar a Austràlia, i us en volia fer cinc cèntims.

En aquelles contrades, situades als antípodes de les nostres terres, he pogut observar allò que els distingeix i els fa diferents. Austràlia és una illa de grans extensions – la major part del territori és desèrtic o semiàrid –, i envoltada de mar, a l'estat de Queensland hem pogut contemplar unes platges llarguíssimes amb onades generoses pel gaudi dels surfistes i els animals marins que viuen en aquelles aigües.

Austràlia té un clima molt variable i desconcertant, segons si et situes al nord o sud. A Melbourne, a l'estiu ens vam trobar que al matí podíem estar a 5 graus, per l'arribada del vent de l'Antàrtida, mentre que al migdia el termòmetre en marcava 37. El nord, per contra, gaudeix d'un clima més tropical.

Pel que fa a la fauna, he pogut comprovar que habiten lliurement, vaques, ovelles, serps, cacautes, cangurs, emús, coales..., aquests darrers, bé sigui perquè n'hi ha pocs –estan en perill d'extinció–, no es deixen veure fàcilment; s'alimenten dels grans eucaliptus, paisatge constant dels boscos australians. És clar, que no hem pogut veure-ho tot, i per tant se'ns han escapat les grans barreres de corall de la costa nord, els cocodrils, els pingüins, els taurons... Ah!

I una altra de les diferències amb el nostre país, són els transports públics que funcionen amb una envejable rigorosa puntualitat.

I, malgrat les diferències, des de l'altra banda de món, a milers i milers de kilòmetres de casa nostra, ens arriba un fil de comunicació que ens uneix: la MÚSICA! Sí, la música és universal. No canvia res quan estàs escoltant Beethoven o Mozart, bé sigui a Melbourne, a Sydney o a Barcelona.

I com us deia al principi, he tingut la sort d'haver pogut anar a l'òpera de Sydney, obra mestra de l'arquitectura expressionista del segle XX, dissenyada per l'arquitecte danès Jorn Utzon; un centre d'arts escèniques declarat el 2007 patrimoni de la humanitat; una joia. Assistir a la representació de La Traviata de Verdi, ha estat un regal. La soprano Samantha Clarke, australiana, va estar magnífica, així com el baríton Ji-Min Park i el baix José Carbó, dirigits esplèndidament per Warwick Doddrell, acompanyats d'un cor formidable. Aquelles parets tan singulars van ressonar, allà on un dia Luciano Pavarotti va fer canviar el color porpra que les envoltava per uns altres tons perquè va dir que amb els colors dels morts no hi podia cantar.

Viatjar, sens dubte, ens enriqueix, i escoltar música ens omple l'ànima/esperit de belles sensacions. I no ho dubteu, la música és un vincle, un art que ens fa vibrar allà on siguem.

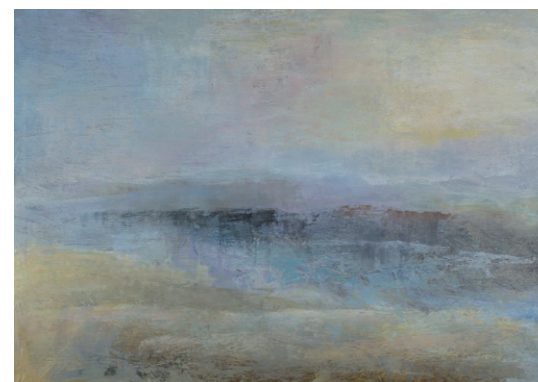
Ha sigut una experiència inoblidable que he volgut compartir amb tots vosaltres. Visca la música! ✨

EXPOSICIÓ D'OBRES DE M. FONT DÍAZ

“PAISATGES IMAGINARIS”
Mostra de pintures d'aquest consagrat artista, del 18 d'abril al 21 de maig de 2025 a la Sala Expositiva de La Calàndria.

Ho organitza GENT DEL MASNOU

PETITS ENCANTS A FAVOR DE DISMA

Diumenge 4 de maig, durant tot el matí.

Com l'any passat, serem a la confluència del Pg. Prat de la Riba (N-II) amb el carrer Doctor J. Agell. Abans, porteu-nos els objectes que voleu donar per a ser venuts, els dies feiners (excepte dimarts i dissabtes), de 18:00 a 20:00 h

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalas-set), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -
c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

La Coral Xabec vol comptar amb tu!

Si t'agrada la música i el Cant Coral, vine a cantar amb nosaltres

No cal que sàpigues música ni que tinguis una gran veu.

Assagem tots els dimarts de 21:00 a 23:00 h. - Passa't a les 21:00 h i t'informarem.

c/ Doctor J. Agell, 5, baixos, edifici La Calàndria.

Montserrat Planas tel. 676 763 561 o a Manel Pérez tel. 679 999 509

Zampa

IV Premi de
Fotoperiodisme
Héctor
Zampaglione

Dissabte 7 de juny

Cinema La Calàndria (entrada gratuïta)

Per a més informació:

www.premiozampa.org

@premiozampa

La Fiesta brava. (Ariadna Creus)

Novetat!

Enguany incorporarem el ZAMPA JOVE, amb projectes dels estudiants de 4t d'ESO, Batxillerat o Formació Professional dels centres educatius del Masnou

Ho organitzen:

Hi col·laboren:

Amb el suport de:

